

blevne enige om Noget. Jeg anerkjender og paaskjønner, at den høie Regjering i det foreliggende Lovforslag har vist, at den ikke agter at lade denne Sag falde. Det er min Overbevisning, at Landet i sin Helhed heller ikke vil have, at denne Sag skal falde. Jeg beklager kun, at de Stykker, som den høie Regjering nu er kommen med Forlangendet om af den bevilgende Myndighed, ere saa faare smaa; thi de gaa ikke ud paa Andet, end at der skal bevilges omtrent 2 Millioner til en kraftigere Udvikling af vort flydende Forsvar, en Foranstaltning, som Alle paa et tidligere Standpunkt af denne Sag vare fuldkommen enige om, og som jeg trods den ærede sidste Taler's Udtalelse dog har Haab om, at man skulde blive enig om ogsaa i denne Samling. Jeg anerkjender ogsaa, at Regjeringen har vist Villie til at udvilke Landets materielle Hjælpeilder, at bygge nye Samfærdselsveie, at anlægge Jernbaner og sørge for en bedre Velysning af vore Sveie. Men paa den anden Side kunde ogsaa det Spørgsmaal reises: Om det Overflud, som er fremkommet, i enhver Henseende kan siges at være fremkommet paa en saadan Maade, at ikke den ene Del af Nationen har følt Trykket deraf stærkere end den anden? Og i saa Henseende tillader jeg mig at tro, at der er Noget i, hvad den sidste ærede Taler udtalte, nemlig at der her i Landet i mange Retninger kunde trænges til Reformen paa Skatteræsenets Omraade. Vi have adskillige forældede Skatter, som hvile uforholdsmæssig stærkt paa enkelte Dele af Befolkningen, og blandt disse vil jeg tillade mig at nævne Bygningsskatten. Det er en gammel Bekjendt i dette Thing. Der er flere Gange gjort Anstregelser for at faae denne Skat omdannet, men hidtil ere Forsøgene ikke komne videre. Jeg hylber vel i Almindelighed den Sætning, at en gammel Skat er en god Skat, men det er kun paa samme Maade omtrent, som man kan vænne sig til Omgang med ubehagelige Mennesker saalænge, indtil man tilsidst ikke kan undvære dem mere, og jeg vil derfor ikke føre Anerkjendelsen af denne Sætning saa vidt, at jeg ikke vil gaa til at reformere en Skat, selv om den er gammel, naar den hviler paa et saa daarligt, et saa ufammenhængende Grundlag, og som Forholdene i den Grad ere vorede fra, som den Skat, jeg nys nævuede. Bygningsafgiften paaregnes at indgaa i Statskassen for næste Finantsaar med et Bølsø af 1,887,000 Kr., deraf bidrager Landet 470,000 Kr. Kjøbenhavn 738,000 Kr. og Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn 679,000 Kr. Oprindelsen til denne Skat vil være de fleste af de Herrer fuldkommen bekjendt. Den blev paalagt i Begyndelsen af Aarhundredet, men hvilede da samtidsigt paa Benyttelsen af Jorden. Den var maaske dengang omtrent ligelig fordelt imellem Kjøbstæder og Land, men senere, fra 1818, blev den hævet som Afgift af denne Beskaffenhed paa Jorden og gik over

til den saakaldte Landstat. Landskatten er senere bleven aldeles uforandret, skjøndt det er vitteligt, at Verdien af Landeindomme i den senere forløbne Tid er steget vel til det Tidobbelte. Derimod er Bygningsskatten, som altsaa vedblev at hvile paa Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, stadig voget paa Grund af Bygningernes forøgede Antal, og efter at Næringsforholdene vare blevene forandrede, og Næringsfriheden ogsaa er bleven givet Landdistrikterne, er Bygningsskatten ogsaa bleven indført paa Landet. Der er efter min Mening nu, efter at der med Hensyn til Næringsforholdene ikke er nogen Forskjel mellem Land og By, heller ikke mere nogen Grund til en principiel Forskjellighed i Beskatningen af Bygningerne i Kjøbstæderne og paa Landet, og jeg tror derfor, at der vil være al Anledning til at gjenoptage de tidligere gjorte, men igjen opgivne Forsøg paa at reformere denne Skat til en mere ligelig fordelt Skat, der kommer til at hvile i lige Grad paa Land og By. Der er saa meget mindre Grund nu til at fastholde den nuværende Forskjel i denne Henseende, som selve Landbruget jo efterhaanden efter den Udvikling, det har faaet i de senere Aar, er gaaet over til at nærme sig Fabriksdrift. Der bruges nu i Landbruget mange Maskiner, saa at det vanskeligt lader sig paastaa, at ikke Landbruget i samme Omfang er Fabriksdrift som mange Næringer, der drives i Kjøbstæderne. Der er ogsaa en anden Byrde, som særlig berører Kjøbstæderne, hvilken jeg skal tillade mig at omtale, idet jeg maa bede om Undskyldning, fordi jeg her optæder særligt som Repræsentant for Kjøbstæderne. Det er ganske vist ikke mit Onske her just at ville repræsentere de særlige Interesser, men der er et gammelt Ordsprog, som siger, at den, der har Stoen paa, bedst veed, hvor den trykker. Jeg vil da henlede det ærede Things Opmærksomhed paa endnu en Lyng, som med særlig Kraft hviler paa Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn, og som efter det Omfang, denne Byrde i de senere Aar har taget, truer med at blive overvældende. Det er Indkvarteringsbyrden. De Herrer ville i Anmærkningerne til det forelagte Finantslovsforslag Sp. 148 og 149 finde gjort Rede for de Udgifter, som paaregnes at ville medgaa til den ordinære Indkvartering udenfor Kjøbenhavn, og ved at omsætte de der brugte Summer, ville De kunne uddrage den Slutning, at der paa de Kjøbstæder udenfor Kjøbenhavn, der have Garnison, paa Grund af Indkvarteringen vil komme til at hvile en Byrde, der uvendelig kan anslaaes til 100,000 Kr. Nu vil man svare mig, at Kjøbstæderne have stor Fordel af, at der garnisonerer Militær i dem, idet det giver Meget at bestille, især for Smaaaborgerne, hvorfor det ogsaa er billigt, at Kjøbstæderne have nogen Byrde deraf. Jeg vil dertil svare, at de, der komme til at betale disse 100,000 Kr., i Reglen ere Andre end de, som have Fordel af selve Indkvarteringen.